

Femeile în genealogia Domnului Isus

Matei 1.1-6: *Cartea genealogiei lui Isus Hristos, fiu al lui David, fiu al lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; și Isaac a născut pe Iacov; și Iacov a născut pe Iuda și pe frații lui; li Iuda a născut pe Fares și pe Zara, din Tamar; și Fares a născut pe Esrom; și Esrom a născut pe Aram; și Aram a născut pe Aminadab; și Aminadab a născut pe Naason; și Naason a născut pe Salmon; și Salmon a născut pe Boaz, din Rahav; și Boaz a născut pe Obed, din Rut; și Obed a născut pe Iese; și Iese a născut pe David, împăratul. Și David a născut pe Solomon, din cea care fusese soție a lui Urie;*

Patru femei

Introducerea numelor celor patru femei – și numai patru – în genealogia Domnului nostru din evanghelia după Matei a oferit multor cercetători ai Cuvântului inspirat material de cercetare. Oricine se consideră pe drept cercetător nu se îndoiește că aceasta are un scop deosebit. În afară de ceasta chiar și o privire fugitivă asupra numelor alese în legătură cu originea umană a Domnului slavei arată ceva din semnificația menționării lor. Sunt tocmai numele pe care un cronicar cu înțelepciune omenească în această chestiune și în mod deosebit un iudeu cu rațiune nu le-ar fi luat în considerație. Aceasta este cu atât mai surprinzător, cu cât evident nu este nici o necesitate ca ele să fie aici scoase în evidență. Ele nicidecum nu sunt necesare ca să stabilească legătura Domnului nostru cu David sau cu Avraam. Niciunul din numele celorlalte femei – nici al lui Sara, al lui Rebeca, Lea sau oricare altă femeie – nu sunt introduse aici. Pe lângă aceasta nu existau alte femei decât acestea, care să fi avut mai mult dreptul să fie amintite. Femeile prezentate erau în comparație cu celelalte, chiar dacă în forme diferite, tocmai femeile care au lăsat petele cele mai evidente pe arborele genealogic. Și pe lângă aceasta vedem că nu se face nici o încercare să se ascundă ceea ce era rușinos în legătură cu ele. Dimpotrivă, sunt redate împrejurări la care nu neapărat trebuia să se facă aluzie. Se pare, ca și cum ar trebui ca atenția noastră să fie îndreptată tocmai spre lucruri, care în altă situație probabil ar fi trecute cu vederea.

Astfel în nașterea de gemeni, Zara este numit împreună cu Fares, cu toate că el însuși nu aparține pe linia genealogică, ca și cum împrejurările aceluia păcat, din care el a luat naștere, să fie puse înaintea ochilor tuturor. În afară de aceasta Bat-Şeba nici nu este numită cu numele. Ca să zicem așa, ea este pusă simplu în context cu toată grozăvia acelei crime, de care chiar și numai numele ei ar fi trebuit să amintească suficient de mult. Ea era aceea „care fusese soție a lui Urie”.

Este însă ceva foarte frumos și remarcabil în această lipsă de teamă a unui scriitor, care aici, unde aparent este vorba numai de enumerări de nume, precum și la perioadele cele mai serioase ale vieții Domnului nostru, a scris așa cum a fost călăuzit de Duhul Sfânt. Dacă există o pată pe viața unui om din poporul Său, niciodată Dumnezeuul adevărului nu ezită s-o arate. Aceasta ar părea să fie așa, ca și cum prin aceasta s-ar oferi o ocazie aceluia care o caută împotriva adevărului. Dacă este o pată întunecată – și chiar dacă aceasta ar fi pe unul din

Tamar – Rahav – Rut – Bat-Şeba

verigile de legătură ale lanţului genealogic al Omului Hristos Isus, care fiecare la locul ei a fost introdus divin -, atunci Duhul lui Dumnezeu este primul care pune degetul pe ea, înainte ca omul arogant să poată îndrăzni să facă la fel. Duhul Sfânt ne invită, să ne îndreptăm atenţia spre ceva care este demn de atenţia noastră. El se aşteaptă ca prin aceasta în inima credinţei să se ridice gânduri pline de respect şi admiraţie smerită pentru o înţelepciune care niciodată nu dezamăgeşte şi care se arată cel mai clar atunci când pune în încurcătură pe toţi ceilalţi oameni.

Deci pentru o credinţă, care în mod remarcabil „crede în Cel care-l îndreptăţeşte pe cel neevlavios” (Romani 4.5), introducerea numelor lui Tamar şi Bat-Şeba în relatarea inspirată despre strămoşii omeneşti ai Domnului este plină de aluzii, ca să dea naştere la sentimentele cele mai vii. Fiecare din aceste femei cu un nume dezonorat şi amintiri ruşinoase aveau deci în mod deosebit dreptul să se folosească de acele cuvinte care relatează despre mândria cea mai mare a lui Israel: „un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat” (Isaia 9.6). Simţirea omenească – căci şi aceasta era pe lângă altele în acest fel de a proceda -, care atribuie mamei Domnului nostru „Imaculata Concepţie”, în orice caz ar fi purtat grijă pentru un caracter ireproşabil al liniei descendentei Sale naturale. Şi acea simţire ar fi spus: El trebuie să aibă ca rudenie numai ceea ce este cel mai curat şi cel mai nobil, care se poate găsi! Gândurile omeneşti se arată astfel iarăşi ca nebunie înaintea înţelepciunii Aceluia care de la început a stabilit ca sămânţa femeii să zdrobească capul şarpelui (Geneza 3) şi să vindece pe toţi care erau asupriţi de diavolul (Faptele Apostolilor 10.38). Şi această făgăduinţă a fost dată imediat după ce Eva a căzut în păcat! Conform înţelepciunii divine sunt notate aceste nume în acea parte a genealogiei Mântuitorului nostru, pe care nici un iudeu nu o putea tăgădui – căci nimeni nu putea contesta, că Hristos trebuia să descindă din David -, ca să apere partea naţiunilor la Copilul născut; căci fără îndoială trei femei, şi probabil toate femeile aveau origine păgână. La fel ele apar împotriva aroganţei dreptăţii omeneşti, ca să sprijine dreptul păcătoşilor la El, Cel căruia I s-a pregătit un trup (Evrei 10.5), ca să moară pentru păcătoşi.

Astfel importanţa acestor nume în legătura în care ele se găsesc aici, este suficient de clară. Locul lor în genealogie nu trebuie justificat; căci este numai o altă notă a armoniei în acea cântare de laudă, pe care o cântă neîntrerupt Cuvântul Său precum şi toate celelalte lucrări ale Sale. Ele sunt o sămânţă, ca să semene muzica în inima celui întristat în certitudinea, că suspinele celor întemniţaţi s-au ridicat spre Domnul (Psalm 102.20,21).

Însă ce ne aşteaptă, când mergem mai departe şi nu numai putem arăta, că este aşa, ci şi că fiecare din cele patru nume prezentate contribuie cu partea lor deosebită la trăsăturile aceluia tablou, care în totalitatea lui oferă cu adevărat o prezentare completă şi binecuvântată a istoriei harului şi mântuirii? Că fiecare nume la locul lui adaugă ceva, care încă lipseşte, până când totul este prezentat? Nu este demn de Dumnezeu, să vorbească aşa şi nu numai modelele şi parabolele, ci chiar numele persoanelor unei genealogii să le lase să relateze o istorie, pe care El nu oboseşte s-o repete permanent, oricât de greoi ar fi omul s-o audă?

Să studiem deci istoria acestor patru nume, în măsura în care ele stau în legătură cu genealogia inspirată, şi să încercăm să luăm din ea învăţătura care ne este dată prin introducerea lor aici!

Tamar

Istoria lui Tamar o găsim în Geneza 38. Este un capitol întunecat al ticăloşiei omeneşti, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o pune înaintea noastră cu claritatea Lui obişnuită şi francheţea naturală. Necredincioşii vorbesc despre el ca despre o pată pe o carte, în care el stă, şi sunt puţini oamenii care obişnuiesc s-o citească – şi în nici un caz cu voce tare! Şi cu toate acestea este o istorie care într-o zi va fi iarăşi istorisită înaintea celei mai strălucitoare Adunării, pe care pământul şi cerul a văzut-o vreodată sau o va vedea. Şi câte alte istorii asemănătoare vor fi făcute cunoscut atunci – istoria mea, dragă cititor, şi de asemenea şi istoria ta. Şi probabil aceste istorii nu sunt mult altfel decât istoria lui Tamar. Şi ziua curată, veşnică nu va reţine atunci razele ei de lumină şi noaptea nu va învălui cu întunericul ei aceste istorii.

Ce va trebui istorisit atunci, are voie să fie istorisit şi acum. Lumina, care cade pe faptele rele, nu va fi întinată de acestea. Dacă istoria lui Tamar ar aparţine trecutului şi nu ar avea nimic de spus generaţiilor următoare, atunci fără îndoială ar fi fără folos s-o pui din nou înaintea ochilor. Dar acum haideţi să-I mulţumim lui Dumnezeu, că ne-a pus-o înaintea ochilor; ea ne arată o latură a istoriei omeneşti, care este așa de întunecată, că ne îngrozim, şi așa de murdară, că roşim de ruşine. Cititorul meu, te întreb încă o dată: nu este în viaţa ta nici o pagină, de care, dacă ar fi scris-o mâna conştiincioasă a lui Dumnezeu, nu ar trebui să te roşeşti la fel?

În toată istoria lui Tamar mă surprinde cel mai mult, că aici nu este nici o posibilitate din partea ei pentru salvare. Dacă citesc relatările care povestesc despre celelalte femei, care şi-au găsit locul alături de ea în această genealogie, atunci găsesc probabil în fiecare caz, că întunericul este puţin străpuns. Însă despre Tamar nu se relatează nimic asemănător. Ea apare înaintea mea ca o păcătoasă şi nimic altceva. Ea a fost succesiv soţia a doi bărbaţi, care din cauza răutăţii lor au fost omorâţi prin judecată divină. Şi cu toate acestea ea a îndrăznit în persoană printr-o crimă asemănătoare să provoace judecata divină. Însă minunea de neîntrecut constă în aceea, că tocmai acest păcat este cel care a condus, ca numele ei să fie scris în genealogia Domnului. Prin acest păcat ea a devenit mama lui Pereţ, unul din străbunii direcţi ai lui Hristos.

Nu are aceasta nimic să ne spună? Vorbeşte aceasta despre Dumnezeul judecăţii sau mai degrabă despre Dumnezeul harului, despre Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos? Desigur, dacă privesc numai relatările Vechiului Testament, atunci trebuie să se pună înaintea ochilor mei, așa cum de fapt a avut loc, timpul în care au fost scrise şi făcute cunoscut aceste evenimente. Dar dacă mă îndrept spre Noul Testament şi numele Tamar îl găsesc ca primul nume de femeie în genealogia Domnului – şi anume o Tamar, care din cauza păcatului ei a fost pusă în acest context -, atunci aceasta preocupă imediat sufletul meu cu o scenă a judecăţii. Este o scenă a celei mai grele judecăţi, unde Sfântul lui Dumnezeu a intervenit pentru păcătoşi şi unde crucea lui Baraba, locul pentru cel mai mare dintre păcătoşi, a purtat povara Aceluia care singur a luat asupra Sa toată vina noastră şi prin ale cărui răni suntem vindecaţi (Isaia 53.5).

Tamar – Rahav – Rut – Bat-Şeba

O, ce lecție binecuvântată și demnă de Dumnezeu nostru, care a dat-o! Păcatul Tamarei constituie legătura ei spre Domnul vieții și al gloriei! Și, priviți, preaiubiților, nu face și păcatul nostru această legătură? Nu a murit El pentru păcătoși? Nu a fost așa, atunci când am mărturisit păcatele noastre și gurile noastre au fost închise (Romani 3.19), în timp ce am ocupat locul nostru înaintea lui Dumnezeu ca păcătoși și lipsiți de putere, că am descoperit adevărul minunat, că Hristos a murit pentru păcătoși și pentru cei lipsiți de putere? Și tocmai pentru că noi eram păcătoși și Hristos a murit pentru noi, „El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

Astfel numele Tamar, ca primul în această genealogie, descoperă și primul adevăr simplu al adevărilor Evangheliei. Tamar este o păcătoasă, despre care nu aflăm nimic altceva, decât despre păcatul ei. Și deoarece păcatul ei a adus-o în mod deosebit în legătură cu Hristos, care a venit pentru păcătoși, pentru sufletul meu este lumină, bucurie și fericire.

Rahav

Însă acum trebuie să ne îndreptăm spre Rahav! Și aici nu ne aflăm într-o societate onorabilă. Rahav era o femeie canaanită, membru al unei rase blestemată; și Rahav era o curvă, o păcătoasă între păcătoși. Ne este permis să urmărim în continuare acest drum. În favoarea ei se relatează numai un singur lucru, și acesta este credința ei. Că această credință a adus roade, aceasta n-o poate nimeni pune la îndoială. Ea este o persoană, pe care o citează apostolul Iacov, atunci când el ne întreabă: „Curva Rahav, n-a fost ea îndreptățită din fapte când a primit solii și i-a scos afară pe altă cale” (Iacov 2.25). Însă chiar și aici chestiunea, la care el se referă, nu este aceea care o face o „sfântă” în ochii oamenilor. Ea nu a arătat un devotament strălucitor, nici un spirit de sacrificiu deosebit și nu era deosebit de bună, așa cum se spune în mod uzual. Chiar și în chestiunea, în care ea și-a arătat credința, ea a spus o minciună și astfel a despărțit credința și cinstea una de alta. Astfel ea ne oferă o imagine categorică a credinței care „nu lucrează” (Romani 4.5) și lasă în urmă sufletul fără speranță ca păcătos, care nu poate fi îndreptățit, decât numai de un Dumnezeu care „îndreptățește pe păcătos”.

Cine poate pune la îndoială, că credința lui Rahav a introdus-o în genealogie, așa cum păcatul lui Tamar a introdus-o pe aceasta? Fără credință ea ar fi murit împreună cu cei închiși în Ierihon – o femeie blestemată într-o rasă blestemată. Credința a îndepărtat acest blestem de la ea. Credința a introdus-o în poporul lui Dumnezeu. Probabil credința a câștigat inima lui Salmon pentru ea, așa că noi ajungem pe drumul cel mai direct la acele cuvinte din genealogie: „Salmon a născut pe Boaz, din Rahav.”

Așa ne învață deci această a doua femeie o lecție, care este la fel de plăcută și de necesară ca și prima. Involuntar ne amintim de cuvintele „dar celui care nu lucrează, ci crede ...” (Romani 4.5), atunci când ne gândim la Rahav. Era credință, care s-a dovedit a fi reală. Însă posesiunea credinței ca păcătoasă a trebuit să fie îndreptățită și anume prin credința în Acela care îndreptățește numai pe baza credinței. Era credință, care deci nu a privit la sine însăși și nu-și revendica faptele proprii, ci a condus sufletul să ocupe în exclusivitate locul păcătoșeniei, deoarece numai pentru păcătos există îndreptățire.

Aceasta este foarte plăcut și minunat. Este minunat, dacă găsim că prin simpla introducere a unui nume într-o listă, Dumnezeu harului poate exprima gândurile inimii Sale. Și este foarte plăcut, când vedem că înaintea inimii Sale stă permanent gândul la nevoia noastră și îndurarea Sa. La fel de plăcut este și atunci când El, ca să spun așa, tocmai prin această minune conduce deodată inimile noastre trândave, reci la credința în îndurarea Sa.

Rut

Acum venim la Rut. „Boaz a născut pe Obed, din Rut.” Ce să spunem despre Rut? Aici am putea avea la prima vedere impresia că textul nu mai sprijină expunerile noastre și că noi părăsim societatea păcătoșilor. S-ar putea spune: nu a scris Duhul Sfânt o carte întregă, ca să povestească despre Rut? Și într-adevăr și despre ea, cu toate că ea era o păgână ca Rahav și Tamar, se pot repeta cuvintele Domnului nostru rostite despre o altă păgână: „Nici chiar în Israel n-am găsit o credință așa de mare” (Matei 8.10). Deasupra capului ei nu atârna nici o sabie a judecății. Nimic nu o lega cu Israel, decât numai amintirea de soțul mort, care a părăsit țara, și foamea din țară, care l-a alungat din țară. Singura ei însoțitoare era o femeie în vârstă, a cărei soartă amară, așa cum judeca ea, a determinat-o să-și schimbe numele din Naomi în Mara. Așa a ajuns Rut în țara și la Dumnezeu lui Israel. Ea era mulțumită să adune spice de grâu în țară. Să nu crezi, cititorul meu, că eu îi discreditez demnitatea sau doresc să pătez renumele bun al lui Rut, moabita! Faptul că ea era o păgână, îi mărea onoarea, prin aceea că teama ei de Dumnezeu a crescut în mijlocul păcătoșilor. În afară de aceasta ea era fidelă, atunci când copiii lui Israel i-au dat un exemplu de infidelitate.

Este însă fără importanță, că noi găsim în societatea numelor păcătoșilor între păcătoși un nume, care se arată, ca să zicem așa, ca sfânt între sfinți? Ce înseamnă aceasta, când numele Rut este enumerat în societatea numelor ca Tamar, Rahav și Bat-Şeba? Nu este acesta un adevăr asemănător cu acela pe care îl primim când ni se povestește despre un om care „făcea multe milostenii și se ruga neîncetat lui Dumnezeu” și cu toate acestea trebuia să trimită la un om în Iope, ca acesta să-i spună cum putea fi mântuit (Faptele Apostolilor 10)? Nu ne gândim noi în privința aceasta cum Zacheu, care stătea înaintea Domnului și a zis: „Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor”, a auzit cuvintele importante și blânde – ele nu pot fi denumite muștrare: „Astăzi a venit *mântuirea* în casa aceasta, pentru că și *el* este un fiu al lui Avraam. Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce este *pierdut*” (Luca 19)?

Deci noi nu avem dreptul să degradăm cu nici un cuvânt felul de gândire ireproșabil al lui Rut, ci avem voie pe deplin să adăugăm ce ea ce vorbește în favoarea ei, și cu toate acestea învățăm din societatea în care găsim numele ei o lecție plină de importanță și frumusețe. Dacă Tamar, Rahav și Rut stau laolaltă în genealogie, primim o explicație a acelei viziuni a lui Isaia, care a fost împlinită prin misiunea lui Ioan Botezătorul: „Orice vale va fi umplută, și orice munte și orice deal vor fi coborâte, ... și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu” (Luca 3.5,6). Da, mântuirea lui Dumnezeu era necesară în aceeași măsură și în același fel atât pentru o femeie cât și pentru cealaltă. Tot așa este și cu harul; Rut, moabita, avea nevoie de el, la fel cum avea nevoie Rahav și Tamar.

Însă încă nu am ajuns acolo, la ceea ce dă acestui nume importanța lui deplină în genealogie. Pe această Rut cu toată drăgălășenia și perfecțiunea ei era un blestem, care nu era la celelalte femei într-un mod asemănător. Ea era o moabită; și împotriva acestui popor era o hotărâre clară în Lege. „Un amonit sau moabit să nu intre în adunarea Domnului și nici a zecea generație a lor să nu intre în adunarea Domnului în veci” (Deuteronom 23.3). Așa stătea Rut sub interdicția Legii. Este remarcabil că Legea era împotriva acestei femei smerite și demnă de iubit. Dumnezeu nu a făcut cunoscut nici împotriva lui Tamar și nici împotriva lui Rahav în mod așa de clar caracterul Legii. Legea nu a fost adăugată – și în privința aceasta inimile oamenilor ar fi cu plăcere de acord aici! – ca să condamne pe păcătoși și pe curve. Astfel exemplul acesta învață clar, că omul deja prin însușirea lui ca om nu poate veni la Dumnezeu. Este vorba nu numai de păcatele lui, ci chiar de dreptatea lui. Dacă stăm pe terenul acesta, atunci „toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mântjită” (Isaia 64.5).

Însă Legea nu putea lăsa pe Rut afară. Cu toate că ea era o moabită, avea voie să intre în adunarea lui Dumnezeu. Legea a fost dată la o parte în favoarea ei. Urmașii ei nu au fost excluși până în a zecea generație. În loc de aceasta copilul ei din generația a treia stătea pe tronul lui Israel și auzea făgăduința, pe care tronul acesta o făcea moștenitorilor lui din generațiile care vor urma.

Astfel aici este prezentat strălucitor un alt principiu. Dacă Dumnezeu primește pe păcătos și pe curvă pe baza principiului harului, atunci prin această procedură Legea este dată la o parte. „Iar Legea nu este din credință” (Galateni 3.12). „Dar acum, fără Lege, s-a arătat ... o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred” (Romani 3.21,22). Despre aceasta Rut este o mărturie. Moabita vine în adunarea Domnului, cu toate că Legea este categoric împotriva ei, ca s-o țină afară. Și în toate acestea găsim iarăși o expresie a aceleiași istorii a harului, pe care Dumnezeu o relatează în așa multe feluri cu bucurie mare.

Mai rămâne un nume: un adevăr mai trebuie exprimat. Deci Dumnezeu primește păcătoșii prin credință; și Legea a fost dată la o parte. Credința este socotită dreptate (Romani 4.9). Aceasta nu înseamnă, că credința și dreptatea ar fi același lucru sau ar avea aceeași valoare. Nu, aceasta ar fi cu totul altceva! Dumnezeu, care, vorbind omenește, a așteptat dreptatea prin Lege, acum nu o mai așteaptă. Legea I-a dat răspunsul: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar” (Romani 3.10). Nu, principiul a fost schimbat. Credința a fost socotită dreptate. Această credință nu își revendică nici cea mai mică pretenție la propria dreptate; căci el credea în Cel care „îndreptățește pe păcătos” (Romani 4.5).

Dar dacă Dumnezeu primește pe păcătoși – *pentru ce* îi primește El? Primesc ei o mântuire desăvârșită, sau mai trebuie îndeplinite condiții, înainte să fie obținut țelul final și siguranța lor să fie deplină? Spus pe scurt: pe ce se bazează mântuirea deplină a credinciosului? Evident la această întrebare trebuie să se dea răspuns, înainte ca sufletul să fie pe deplin liniștit și să fi găsit pace. *Una* este să ști că acum stai în harul lui Dumnezeu, și *alt lucru* este să ști că niciodată nu poți pierde acest har. Dacă harul lui Dumnezeu ar depinde de mine, ar trebui, dacă privesc la mine, să mă tem permanent că îl voi pierde.

Sunt mulți credincioși, care recunosc pe deplin o mântuire liberă de moment, dar nu vor să recunoască, că aceasta ne dă și o siguranță necondiționată pentru toate timpurile. Pentru oamenii aceștia păcătosul este îndreptățit fără fapte, cel sfânt însă nu este. După ce legalitatea a fost exclusă la o ușă, ea este lăsată să intre iarăși pe altă ușă. Rezultatul este în ambele cazuri același: îngâmfarea este facilitată; neîncrederea împotriva ta însuși conduce la deznădejde; lucrarea lui Hristos este practic dată la o parte de la locul ei, acela de a da liniște sufletului, și harul lui Dumnezeu este categoric tăgăduit.

În afară de aceasta Scriptura vorbește așa de categoric despre acest subiect, ca despre oricare altul. Pe îndreptățirea prin sângele lui Hristos ea construiește siguranța cea mai demnă de încredere cu privire la viitor. Ea ne spune, „că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci *cu atât mai mult*, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, *vom fi mântuiți* prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5.8-10).

Bat-Şeba

Și dacă mă îndrept spre această ultimă dintre aceste patru femei și citesc: „cea care fusese soție a lui Urie”, în timp ce împreună cu Tamar, Rahav și Rut își ocupă locul în genealogia Domnului, atunci mi se pare ca și cum textul tocmai citat ar răsuna în urechile mele. În momentul în care mă gândesc la Bat-Şeba, înaintea privirii mele apare un nume mult mai mare decât al ei, cu care ea este legată în fărădelegea ei, despre care ea amintește, și aproape că o alungă complet din gândurile mele. Mă gândesc la David¹ - David, copilul lui Dumnezeu, psalmistul plăcut al lui Israel, cu ale cărui cuvinte spirituale sufletele sfinților din toate veacurile au exprimat nostalgia lor după „Dumnezeul viu”! David a căzut. David a căzut așa de adânc, că noi nu ne mirăm să vedem numele ei alături de cel al lui Tamar. David, omul după inima lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13.22)! Ah, cât de multor vrăjmași ai Domnului le-ai dat prilej să hulească (2 Samuel 12.14)! Cât de mulți din poporul lui Dumnezeu au trebuit să te deplângă! Era aceasta mărturia pe care inima lui Dumnezeu putea s-o recunoască? Era aceasta dorința sufletului tău după El? Ce ai făcut? Ai omorât un om în timpul slujirii lui cu credincioșie, care a fost plin de râvnă pentru tine, ca să ascunzi curvia ta? Ai fost tu omul, care în timpul fugii dinaintea dușmanului său, atunci când Providența l-a dat în mâinile tale, îi bătea inima, deoarece a tăiat colțul mantalei? (1 Samuel 24.5). Ah, noi suntem mai triști decât a putut fi inima ta vreodată cu privire la Saul și preluăm cuvintele tale, ca să te plângem: „Cum au căzut cei puternici și și-au pierdut armele de război!” (1 Samuel 1.27).

Și cu adevărat, o, Doamne, Dumnezeu nostru, în prezența Ta nu se poate lăuda nici o făptură! Dacă David nu a putut, vom putea noi? Vai, dacă mă cunosc, ce pot face eu altceva, decât să-

---

¹ Citatul biblic justifică trecerea de la studiul despre Bat-Şeba la studiul despre David; căci, să observăm, că numele Bat-Şeba nici nu este numit! (remarca traducătorului)

Tamar – Rahav – Rut – Bat-Şeba

mi umplu gura cu țărână și veșnic să fiu mut înaintea Domnului! „Orice carne este ca iarba și toată gloria ei ca floarea ierbii” (1 Petru 1.24). Și, „cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă” (1 Corinteni 10.12). Glasul, care a ajuns la urechea mea prin păcatul lui David, conține mult mai mult decât o condamnare a lui David. Este propria mea condamnare. Pot eu spune, că aș fi mai bun? Îmi pot eu retrage mâna de pe mâna lui pătată de sânge? Vai, nu! Eu recunosc în el propria mea condamnare – și aceasta nu numai ca păcătos, ci și ca sfânt. De la început și până la sfârșit relatarea despre căderea lui David pune înaintea ochilor mei certitudinea, că numai îndreptățirea (justificarea) păcătosului poate fi felul îndreptării mele. Este ca și cea voce a lui Dumnezeu la potop, pe care oamenii o numesc ciudată și contradictorie. Cu toate că Dumnezeu a exprimat sentința Lui asupra omului înainte de potop și a nimicit ființele vii, deoarece „orice imaginație a gândurilor inimii lui [omului] era numai rău toată ziua” (Geneza 6.5), El explică după potop: „Nu voi mai blestema din nou pământul din cauza omului, pentru că gândul inimii omului este rău din tinerețea lui; nici nu voi mai lovi din nou tot ce este viu, cum am făcut” (Geneza 8.21).

Preamărit să fie Numele Lui, care nu a lăsat în mâinile mele siguranța salvării Sale! Viața mea depinde de viața Unuia, care Și-a ocupat locul în cer, după ce El prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor mele. În glorie El este pentru mine la fel cum a fost pe cruce. El a fost primit de Dumnezeu și în El am fost primit și eu. „Pentru că *Eu* trăiesc, și *voi* veți trăi” (Ioan 14.9).

Dacă ar fi fost posibil pentru David, prin păcatele lui să cadă din mâna lui Dumnezeu, atunci cu siguranță în această chestiune ar fi căzut. Prin menționarea acelei femei, care a luat parte la păcatul lui, în genealogie, văd că nu era posibil să cadă. Încă o dată, asemenea cazului lui Tamar, văd cum păcatul leagă pe Mântuitorul cu păcătoșii. Dumnezeu nu a ascuns nicidecum oroarea Lui cu privire la rău și l-a făcut cunoscut în mod deosebit. În realitate era exclusiv harul, care L-a făcut să acționeze astfel. „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). De aceea nu este nici o minune, că curvia și uciderea se ridică mereu pe drumul lui David. Nici o minune, că sabia nu s-a îndepărtat de casa lui, și că femeile lui au fost dezonorate în ziuă plină. Însă în mijlocul acestor spini și mărcini crescând, rodul și urmarea păcatului, răsare o floare mică din acest pământ blestemat, ca mărturie despre harul care acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult (Romani 5.20). Din legătura lui David cu Bat-Şeba, pe care păcatul a realizat-o, a ieșit un copil, al cărui nume este următorul în genealogia Domnului. El primește, ca și cum ar trebui să confirme adevărurile descrise, numele deosebit „Iedidia” (preaiubit al Domnului) (2 Samuel 12.25).

Și este imaginație sau realitate, dacă presupunem că în acest nume este ceva din Numele Copilului născut de curând, care armonizează cu toate acestea? Dacă numele „Solomon”, „pașnic, iubitor de pace” pare probabil ciudat în legătură cu o istorie așa de tristă, totuși el nicidecum nu este necorespunzător în ordinea din această genealogie. El nu este nepotrivit în legătura cu Tamar, Rahav, Rut sau Bat-Şeba. Și el este un nume binecuvântat, ca să încheie istoria celor patru nume – nume, prin care Dumnezeu, atunci când El le enumeră, vorbește despre ceea ce El iubește să prezinte. Altfel El nu ar fi folosit o astfel de ocazie minunată, ca să ne amintească de ele.

Tamar – Rahav – Rut – Bat-Şeba

Dacă vreunui, după toate câte am văzut, i se pare prea minunat, pentru ca această prezentare să poată fi din partea lui Dumnezeu, atunci doresc să-i amintesc cum odinioară un rug arzând a fost făcut o minune asemănătoare, ca să trezească atenția unuia care trecea pe lângă el. Când apoi acesta s-a apropiat, a auzit un glas din rug, care anunța că Dumnezeu era cu adevărat acolo. La fel să nu pară ciudat, dacă El și astăzi printr-un fel de minune atrage pe oricine care este gata să asculte o istorisire, pe care El o relatează cu plăcere. Și toți, care trec pe alături, ca să vadă minunea, au voie, așa cum a fost atunci tot așa și astăzi, să audă același glas.

(Preluat din „*A Study of the Psalms and other Papers*”, ediția a 5-a, Winschoten/NL, pag. 193-204; Bible Treasury, N 11 (1916), pag. 54-59.)